ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě-pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Pavla Telce a soudců JUDr. Markéty Pokorné a Mgr. Bronislava Berana ve věci

žalobkyně: **BROSY spol. s r. o.**, IČO 43963421
sídlem Ostravská 953, 738 01 Frýdek-Místek-Místek
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Hölblingem
sídlem Zámecké nám. 24, 738 01 Frýdek-Místek

proti

žalované: **SMART Financial s. r. o.**, IČO 47678721
sídlem Hněvotínská 241/52, 779 00 Olomouc-Nová Ulice
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Kňávou
sídlem Sokolská 536/22, 779 00 Olomouc

o zaplacení částky 545.368,31 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 5. 10. 2022, č. j. 14 C 85/2022-141,

takto:

I. Odvolací řízení **se** ve vztahu k odvolání žalobkyně do výroku II. rozsudku okresního soudu **zastavuje**.

II. Rozsudek okresního soudu **se** ve výroku I. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 545.368,31 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 545.368,31 Kč za dobu od 28. 10. 2020 do zaplacení ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 230.234,60 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem okresní soud rozhodl, že žaloba, aby žalovaná byla zavázána zaplatit žalobkyni částku 545.368,31 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky

545.368,31 Kč od 28. 10. 2020 do zaplacení, se zamítá (výrok I.), dále rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 152.154 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 152.154 Kč od 28. 10. 2020 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.) a dále, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na nákladech řízení částku ve výši 44.568,30 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jiřího Kňávy (výrok III.).

2. Okresní soud v napadeném rozsudku dospěl závěru, že vůči postupitelům Janě a Martinu V. byla vedena protiprávně exekuce, když zde byl vadný exekuční titul - rozhodčí nález, který byl vydán rozhodcem, který k tomu neměl pravomoc, neboť neobsahuje-li rozhodčí smlouva přímé určení rozhodce ad hoc, respektive konkrétní způsob jeho určení, a odkazuje-li na rozhodčí řád vydaný právnickou osobou, která není stálým rozhodčím soudem zřízeným na základě zákona, je taková rozhodčí smlouva neplatná podle § 39 z. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „OZ“), což bylo prvně judikováno Nejvyšším soudem ČR pod sp. zn. 31 Cdo 1945/2010 ze dne 11. 5. 2011. Dne 10. 7. 2013 bylo sice vydáno usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu pod sp. zn. 31 Cdo 958/2012 ohledně problematiky rozhodčích doložek, nicméně následná soudní praxe byla usměrněna nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. I. ÚS 1274/16, kde bylo stanoveno, že rozhodným dnem, kdy si účastníci i soudy museli být vědomi neplatnosti rozhodčích doložek a rozhodčích nálezů je den 11. 5. 2011. Pokud se týká zkoumání úvěruschopnosti právních předchůdců žalobkyně ze strany žalované ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění do 24. 2. 2013, pak okresní soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žalovaná úvěruschopnost právních předchůdců žalobkyně zkoumala řádně, když na zkoumání úvěruschopnosti v červnu 2011 nelze nahlížet optikou následné opakovaně měnící se právní úpravy a ani optikou zpřesňující judikatury soudů. V době, kdy žalovaná úvěruschopnost manželů V. zkoumala, zákon č. 145/2010 Sb. platil pouhých pár měsíců, když neexistovaly žádné prováděcí předpisy, žádná judikatura v této věci, žádná metodika, a okresní soud po zhodnocení listinných důkazů uzavřel, že žalovaná co do zkoumání úvěruschopnosti učinila maximum, co od ní bylo možné spravedlivě očekávat, když ověřila příjmy dlužníků, a to u Jany V. výplatními páskami a u Martina V. fakturami za odvedenou práci (tento sice jako svědek tvrdil, že faktury nikdy zaplaceny nebyly, nicméně z výpovědi obou manželů jako svědků vyplynulo, že zisk Martina V. v té době byl 25.000 Kč měsíčně a svědkyně V. uváděla, že příjem manžela byl 30.000 Kč měsíčně). Žalovaná tedy ověřila nejenom příjmy dlužníků, ale zabývala se i dalšími skutečnostmi, jako byly jejich výdaje, tedy náklady na bydlení, počet vyživovacích povinností, hodnotila tedy výši čistých příjmů, délku zaměstnání, rodinný stav, platební morálku, věk, způsob obživy, hodnotila způsob, kvalitu a vybavenost bydlení. Současně si žalovaná zcela zjevně - s ohledem na obsah úvěrové smlouvy – obstarala výpis z katastru nemovitostí, ze kterého vyplynula omezení vlastnického práva váznoucí k předmětnému bytu, a současně pak ze samotné úvěrové smlouvy i vyplynulo, že si žalovaná udělala zcela detailní přehled o dluzích manželů V., když částka 410.000 Kč byla dislokována na jednotlivé dluhy těchto dlužníků. Žalovaná tedy úvěruschopnost právních předchůdců žalobkyně zkoumala řádně, a smlouva z tohoto důvodu neplatná není. Okresní soud však dospěl k závěru, že úvěrová smlouva je neplatná z jiných důvodů, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti, kdy smlouva je neplatná pro rozpor s dobrými mravy. Dlužníkům byla poskytována částka 410.000 Kč, kdy za poskytnutí úvěru spoludlužníci věřiteli měli uhradit sjednaný úrok 16 % z jistiny za každý rok a sjednanou celkovou částku 147.600 Kč a 17.000 Kč na poplatku, tedy celkem dlužníci měli uhradit žalované částku 968.200 Kč, z čehož tedy poplatek za uzavření smlouvy byl ve výši 17.000 Kč a částku 951.200 Kč v 72 pravidelných měsíčních splátkách po 13.211 Kč s tím, že 72 splátka bude ve výši 13.219 Kč. Dále si pak účastníci ujednali smluvní pokutu ve výši 0,2 % z původní výše jistiny za každý započatý den prodlení, dále se smluvní strany dohodly na jednorázové smluvní pokutě ve výši 41.000 Kč, která se stává splatnou, jestliže prodlení dlužníka se splácením úvěru přesáhne jeden měsíc, a dále se pak dohodly na částce 50.000 Kč jakožto paušální náhradě nákladů vynaložených věřitelem v souvislosti s vymáháním dlužné částky. Tedy vyjma četných smluvních pokut měli dlužníci zaplatit částku 968.200 Kč, což je 236 % původní

jistiny 410.000 Kč, tedy rozpor s dobrými mravy z pohledu práva je extrémní, když z judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že z pohledu dobrých mravů je rozporná úroková míra nebankovní instituce přesahující dvoj až trojnásobek běžné úrokové míry v době poskytnutí úroku, takže i při soudem provedeném přepočtu úrokové míry s přihlédnutím k dalším smluvním pokutám lze uzavřít, že dvoj až trojnásobek úrokové sazby by byl překročen několikanásobně. Okresní soud tedy vyhodnotil, že se jedná o úvěrovou smlouvu neplatnou, a že nárok je tedy potřeba vůči žalované posoudit jako bezdůvodné obohacení. V tomto směru pak nebylo třeba ve vztahu k žalobkyni realizovat žádné poučení, neboť žalobkyně v tomto směru řádně skutkově tvrdila a přiléhavě právně kvalifikovala. Žalobkyně pak správně od svého nároku odečetla částku 410.000 Kč, což byla hodnota poskytnutého úvěru. Žalobkyni tedy vyšla částka bezdůvodného obohacení žalované 697.522,31 Kč, když bezdůvodné obohacení sice bylo vyšší, a to 1.129.662,12 Kč (- 410.000 Kč), nicméně s ohledem na smlouvu o postoupení pohledávek má pak žalobkyně aktivní legitimaci toliko co do částky 1.107.522,31 Kč (- 410.000 Kč). Pokud jde o námitku promlčení vznesenou žalovanou, tuto okresní sodu vyhodnotil jako důvodnou, a tudíž přiznal žalobkyni toliko částku 152.154 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 152.154 Kč od 28. 10. 2010 do zaplacení. Ve zbytku pak žalobu zamítl, neboť žaloba byla podána dne 26. 4. 2022, a tedy čtyřletá promlčecí lhůta počala běžet dne 26. 4. 2018, tudíž vše před datem 26. 4. 2018 je promlčeno a je nutné žalobu zamítnout v rozsahu tohoto promlčení. Okresní soud neakceptuje názor žalobkyně, která odvozovala běh promlčecí lhůty od nejrůznějších subjektivních skutečností, kdy je třeba si uvědomit, že uběhla čtyřletá objektivní promlčecí lhůta a plnění před 26. 4. 2018 se stalo jen naturální obligací. Právním předchůdcům žalobkyně pak objektivně nebránilo nic v tom, aby se bránili nejen v rozhodčím řízení, ale zejména v exekučním řízení, nic jim nebránilo v tom, aby podali návrh na zastavení exekuce a rovněž jim nic nebránilo v tom, bez ohledu na průběh exekučního řízení, aby jednotlivé vymožené částky žalovali zpět po žalované, neboť jak již bylo zdůrazněno, od 11. 5. 2011 bylo zřejmé, že rozhodčí doložka je neplatná, vedená exekuce je nezákonná, tedy že se nemůže jednat o zákonně vymožené plnění. Kdyby právní předchůdci žalobkyně uvedenou žalobu vůči žalované včas podali, pak by se jako předběžná otázka vyhodnotila nejenom nezákonně vedená exekuce, nicotný exekuční titul, ale zejména pak i neplatná rozhodčí doložka, a rovněž pak i neplatnost úvěrové smlouvy pro rozpor s dobrými mravy, neboť již v tu dobu byla známa judikatura Ústavního soudu ČR, a to zejména nález Ústavního soudu ČR I. ÚS 199/2011 ze dne 26. 1. 2012.

3. Proti tomuto rozsudku, a to proti všem jeho výrokům, podala včasné odvolání žalobkyně, kterým se domáhala, aby krajský soud rozhodnutí okresního soudu změnil tak, že žalobě bude zcela vyhověno. Žalobkyně namítala, že smlouva byla od počátku absolutně neplatná, a to buďto z důvodu nedostatečného zjišťování úvěruschopnosti ze strany žalované, případně pro rozpor s dobrými mravy. Žalobkyně má stále za to, že žalovaná úvěruschopnost manželů V. nezkoumala, souhlasí rovněž se závěry soudu prvního stupně, že úvěrová smlouva odporovala dobrým mravům, a tedy že byla neplatná (alternativně) z tohoto důvodu. Výsledkem obou uvedených důvodů neplatnosti je neplatnost absolutní, s účinky ex tunc. Stran nedostatečného zkoumání úvěruschopnosti manželů V. žalobkyně připomíná rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2019, sp. zn. 33 Cdo 201/2018, dle kterého za situace, kdy poskytovatel úvěru uzavře se spotřebitelem smlouvu a úvěr poskytne bez toho, že řádně splní svou zákonnou povinnost prověřit s odbornou péčí spotřebitelovu schopnost úvěr splatit, je i za úpravy § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. ve znění účinném do 24. 2. 2013 namístě závěr, že jde o smlouvu, která svým účelem odporuje zákonu; taková smlouva je od počátku absolutně neplatná. Jiný závěr by poskytovatele úvěru ve vztahu k dlužníkům - spotřebitelům - neopodstatněně zvýhodňoval jen proto, že úvěrovou smlouvu uzavřeli v jiném časovém období. Nejen na výše uvedenou judikaturu je potřeba nahlížet tak, že závěry v ní obsažené byly vždy správné, tj. aplikovat je i na tento případ. Jedná se o incidentní retrospektivu, která je v tomto ohledu přípustná, podobně jako v případě problematiky rozhodčích nálezů. Soud prvního stupně došel k závěru, že by bylo příliš tvrdé požadovat po žalované, aby ve zkoumání úvěruschopnosti dostála dnešním standardům, když (tehdejší) zákon o ochraně spotřebitele platil

jen chvíli. S tímto nelze souhlasit, a byť je možné připustit, že dnešní standardy pro hodnocení úvěruschopnosti jsou přísnější, určitá minimální úroveň zkoumání úvěruschopnosti dlužníků zde měla platit vždy. Ze zjištěného skutkového stavu však nelze dovodit, že by žalovaná i těmto sníženým (původním) standardům dostála. Pokud jde o námitku promlčení, žalobkyně má za to, že nárok promlčen není, soud prvního stupně nesprávně (právně) vyhodnotil námitku promlčení žalované, které v souladu s aktuální judikaturou nemělo být nikdy vyhověno.

4. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2019, sp. zn. 20 Cdo 1227/2019 „dojde-li k zastavení exekuce s tím, že soudní exekutor vůči povinnému nemá právo na náhradu nákladů exekuce, aniž by zároveň byly výslovně zrušeny příkazy k úhradě nákladů exekuce, plnění, které soudní exekutor vymohl na základě výslovně nezrušených příkazů k úhradě nákladů exekuce, je soudní exekutor povinen vydat jako tzv. bezdůvodné obohacení dle § 2991 OZ poskytnuté z důvodu, který dodatečně odpadl.“ Běh promlčecí lhůty k uplatnění požadavku povinného na vrácení částky, kterou exekutor vymohl v průběhu exekuce na náhradu svých nákladů exekuce, na straně povinného počíná nejdříve právní mocí rozhodnutí o tom, že exekutor vůči povinnému nemá právo na náhradu nákladů zastavované exekuce. Podle Rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 33 Cdo 466/2014 „při postupném pokračujícím získávání majetkového prospěchu (hodnot) se z hlediska promlčení považují za samostatné nároky na vydání plnění z bezdůvodného obohacení nároky, které vznikly ze samostatných oddělitelných případů bezdůvodného obohacení, i když jde o stejné subjekty a stejné skutkové podstaty bezdůvodného obohacení. K uplatnění každého takového práva na plnění z bezdůvodného obohacení začínají běžet objektivní i subjektivní promlčecí doby zvlášť.“ Podle Nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2018, sp. zn. II. ÚS 2460/17 „pro počátek subjektivní promlčecí doby k uplatnění práva na vydání plnění z bezdůvodného obohacení je rozhodující subjektivní moment, kdy se oprávněný dozví všechny takové okolnosti, které jsou relevantní pro uplatnění jeho práva u soudu, a není přitom rozhodné, že měl již dříve možnost dozvědět se skutečnosti, na jejichž základě si mohl učinit úsudek o vzniku bezdůvodného obohacení a jeho výši.“ Neexistuje pak rozumný důvod, aby počátek promlčecí lhůty na vydání vymoženého plnění pro oprávněného a pro exekutora byly odvozovány od jiných okamžiků. I přesto, že explicitně nedošlo ke zrušení exekučního titulu (rozhodčího nálezu), je zastavení exekuce pro nicotnost rozhodčího nálezu potřeba chápat obdobně, jako by k jeho zrušení došlo. Právě s právní mocí usnesení o zastavení exekuce pro nicotnost rozhodčího nálezu rovněž odpadá právní důvod, na jehož základě bylo vymožené plnění ze strany žalované zadržováno oprávněně. Od právní moci usnesení o zastavení exekuce je tak povinný (manželé V.) oprávněn plnění požadovat nazpět. Soud prvního stupně při právním hodnocení věci pochybil, když použil nesprávný, resp. již neplatný právní předpis na nárok vzniklý po 1. 1. 2014. V souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 466/2014, stejně jako s § 3028 OZ je potřeba na částky přijaté po účinnosti nového občanského zákoníku použít právě tento zákoník a promlčecí lhůty v něm obsažené (tj. v případě bezdůvodného obohacení objektivní lhůtu 10 let a subjektivní lhůtu 3 roky). Prvostupňový soud nesprávně interpretoval přechodná ustanovení občanského zákoníku § 3028 a § 3036, kdy nevzal v úvahu skutečnost, že plnění na absolutně neplatnou smlouvu je plnění bez právního důvodu. „Závazek z bezdůvodného obohacení se bude řídit novým občanským zákoníkem, došlo-li k bezdůvodnému obohacení po účinnosti nového občanského zákoníku, například plněním bez právního důvodu. Podstatný je zde okamžik obohacení, tedy například kdy plnění došlo adresátovi. Z výše uvedeného nad veškerou pochybnost vyplývá, že v případě plnění na absolutně neplatnou smlouvu (byť uzavřenou za účinnosti obchodního zákoníku), je plněním bez právního důvodu a stává se bezdůvodným obohacením. V případě hodnocení, zda k tomuto bezdůvodnému obohacení vázat promlčecí lhůtu dle obchodního zákoníku či lhůty dle nového občanského zákoníku je pak potřeba dojít k závěru, že se použije úprava nová. Každé plnění přijaté po 1. 1. 2014 se stalo svébytným bezdůvodným obohacením, u kterého běžela samostatná objektivní i subjektivní promlčecí lhůta zvlášť. Je tak např. nerozhodné, že neplatný právní úkon (úvěrová smlouva) měla původ v obchodním zákoníku, když ten již v době plnění těchto dílčích částek (po 1. 1. 2014) neplatil. Na

každé dílčí vymožené plnění je tak potřeba hledět jako na samostatný nárok na vydání bezdůvodného obohacení, který fakticky vzniknul připsáním částky na účet žalované. V případě požadavku na vydání takového bezdůvodného obohacení je potřeba řídit se právním předpisem, který platil v době jeho vzniku. Počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty (objektivní desetiletá bude v tomto případě zachována) je tak na základě výše uvedeného nutné vázat na okamžik, kdy se manžele V. dozvěděli o tom, že u žalované vzniklo bezdůvodné obohacení. Jak již žalobkyně uvedla, je v intencích nálezu ÚS II. ÚS 2460/17 rozhodující, kdy se oprávněný (manželé V.) o vzniku (a o osobě obohaceného) bezdůvodného obohacení dozví. Vzhledem k tomu, že manželé V. nebyli právními profesionály, kdy se neměli důvod domnívat se, že exekuce je proti nim vedena protiprávně, nelze okamžik subjektivního zjištění o existenci bezdůvodného obohacení vázat na jiný okamžik, než je buďto faktická porada s právním zástupcem, případně na okamžik zastavení nezákonné exekuce. Právní předchůdci žalobkyně se fakticky a s relativní jistotou o skutečnostech zakládajících vznik bezdůvodného obohacení u žalované fakticky nemohli dozvědět v žádném okamžiku, který předcházel převzetí právního zastoupení ze strany advokáta. Teprve potom (po převzetí právního zastoupení) byli kvalifikovaně poučeni o své situaci. Manželé V. zjednodušeně řečeno vůbec netušili, že jejich úvěruschopnost má poskytovatel úvěru zkoumat, jak má takové zkoumání vypadat, ani jaké z toho pro ně vyplynou důsledky, pokud tak žalovaná neučiní. Určení nejzazšího počátku běhu subjektivní promlčecí lhůty je tak potřeba datovat (maximálně) k okamžiku převzetí právního zastoupení – resp. k okamžiku, kdy byli právní předchůdci žalobkyně o své situaci poučeni. Nikdy předtím se právní předchůdci žalobkyně o vzniku bezdůvodného obohacení nedozvěděli, protože tuto vědomost zkrátka neměli. Z výše uvedeného vyplývá, že prvostupňový soud pochybil, když se s námitkou promlčení žalované vypořádal nesprávně, neboť promlčecí lhůta k vydání bezdůvodného obohacení začala běžet až s právní mocí usnesení o zastavení exekuce. Pokud by odvolací soud výše uvedenou argumentaci neakceptoval, pochybil soud prvního stupně tím, že za použití již neplatného právního předpisu nesprávně interpretoval přechodná ustanovení nového občanského zákoníku. Soud bez bližšího zdůvodnění použil i na nárok vzniklý po 1. 1. 2014 právní předpis, který v té době již neplatil. Tak, jak žalobkyně uvádí výše, je potřeba na každé dílčí vymožené plnění hledět zvlášť, a i přesto, že absolutně neplatná smlouva má svůj původ v obchodním zákoníku, je v souladu s výše uvedeným potřeba na bezdůvodné obohacení vzniklé po 1. 1. 2014 použít (nový) občanský zákoník. Dále namítala, že nárok žalované je promlčen. Žalovaná měla za manžely V. v důsledku neplatnosti předmětné úvěrové smlouvy nárok na vydání bezdůvodného obohacení ve výši 410.000 Kč, a to hned od prvního dne uzavření smlouvy, tj. od 22. 6. 2011, toto však nikdy nepožadovala, neboť se domnívala, že úvěrová smlouva je platná, v rámci rozhodčího řízení rozhodčím nálezem z 23.1.2012 jí pak byl přiznán celý nárok. Vzhledem k tomu, že žalovaná uplatnila rozhodčí doložku po rozhodném datu 11. 5. 2011, kdy dle judikatury Ústavního soudu uplatněný nárok na základě neplatné rozhodčí doložky po tomto datu nemá za následek stavění promlčecí lhůty v rozhodčím řízení ani v řízení exekučním, je tedy celý nárok žalované, i z titulu bezdůvodného obohacení, který ovšem nikdy neuplatňovala, promlčen. Žalovaná věděla a mohla vědět, že vedení exekuce na základě rozhodčí doložky je nezákonné, a přesto v jejím vedení pokračovala.

5. Žalovaná se k odvolání žalobkyně vyjádřila tak, že navrhla rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdit s tím, že žalovaná zcela setrvává na svém stanovisku, tedy že vznesené nároky žalobkyně vůči žalované jsou z části promlčené. Pro každou provedenou dílčí platbu na předmětnou úvěrovou smlouvu běží samostatná promlčecí čtyřletá lhůta a žalobní návrh byl podán dne 26. 4. 2022, námitka promlčení se tak nevztahuje pouze na platby provedené po 26. 4. 2018, a žalovaná má tedy důvodně za to, že žalobkyní uplatněný nárok v rozsahu promlčené části nároku již není efektivně soudně vymahatelný. Ohledně požadovanému úroku z prodlení ve výši 8,25 % p. a. běžícího z žalované částky platí, že je-li promlčena pohledávka (příp. její část), je zároveň s ní promlčeno i její příslušenství (příp. jeho část). V žádném případě nelze vztahovat počátek běhu promlčecí lhůty k okamžiku zastavení předmětného exekučního řízení, a to jak v případě, že by na danou záležitost bylo nahlíženo prizmatem zákona č. 89/2012 Sb.,

občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „NOZ“), resp. tak i optikou předchozí první úpravy. I za situace že by se měl na tento případ aplikovat NOZ (za účinnosti předchozí právní úpravy by však bylo dovozeno totéž), tak s ohledem na § 621 NOZ je zřejmé, že počátek běhu promlčecí lhůty u práva na vydání bezdůvodného obohacení je vázán na vědomost, že k bezdůvodnému obohacení došlo, a o osobě povinné k jeho vydání. Je zcela nabíledni, že žalobkyni, resp. právnímu předchůdci žalobkyně začala subjektivní promlčecí lhůta plynout ode dne, kdy mohl nárok uplatnit u soudu, tj. v okamžiku, kdy došlo k přeplacení finanční částky poskytnuté na základě neplatné úvěrové smlouvy (což vyslovil de facto ve svém odůvodnění i prvostupňový soud). V tomto případě tedy, tvrdí-li žalobkyně, že jí vůči žalované vzniknul nárok na vydání bezdůvodného obohacení v důsledku neplatnosti smlouvy o úvěru (aniž by o její neplatnosti bylo pravomocně rozhodnuto), mohl (resp. mohli již právní předchůdci žalobkyně před postoupením smlouvy) jeho vydání nárokovat ode dne uskutečnění každé jedné platby, kterou byla jistina poskytnutá na základě smlouvy právními předchůdci žalobkyně „přeplácena“ s tím, že zároveň platí výše uvedené, tedy – pokud zahájila sama žalobkyně proaktivně kroky vedoucí ke zneplatnění smlouvy, nemůže v žádném případě tvrdit, že byla, resp. že byli právní předchůdci žalobkyně v dobré víře ohledně platnosti smlouvy o úvěru po celou dobu až do současnosti, resp. do doby zastavení předmětné exekuce. V této souvislosti žalovaná poukazuje na skutečnost, že již právní předchůdci žalobkyně zaslali žalované dne 25. 9. 2019 předžalobní výzvu, kde argumentovali neplatností úvěrové smlouvy, na rozdíl od poskytovatele úvěru tak i s ohledem na tuto skutečnost nebyla žalobkyně, resp. právní předchůdci žalobkyně v dobré víře v to, že je předmětná úvěrová smlouva smlouvou platnou. Je jednoznačné, že žalobkyně, resp. právní předchůdci žalobkyně tak měli vědomost o osobě, která by měla být povinna k vydání bezdůvodného obohacení, a též měli bezpochyby vědomost o té skutečnosti, že došlo ke vzniku bezdůvodného obohacení, kdy za těchto okolností však dostatečně nehájili svá práva, v důsledku čehož se jejich nároky částečně promlčely, což však v žádném případě nemůže být přičteno k tíži žalované. Pro úplnost žalovaná uvádí, že je zcela irelevantní, kdy právní předchůdci žalobkyně vyhledali právní pomoc a byli advokátem poučeni o svých právech. Taková argumentace by ad absurdum z povahy věci de facto zpochybňovala samotný institut promlčení, neb takováto obrana jedné ze stran sporu by byla využitelná vždy. Žalovaná se v tomto směru zcela ztotožňuje s argumentací soudu prvního stupně. Žalovaná je tedy toho názoru, že pasivita ze strany právních předchůdců žalobkyně, resp. žalobkyně samotné nemůže být v žádném případě přičítána k tíži žalované. Pokud by takový závěr byl dovozen, tak analogicky by např. jakýkoliv věřitel mohl téměř bezmezně oddalovat okamžik zesplatnění určitého dluhu tak, aby pro sebe přivodil příznivější důsledky. Současná doktrína věřitele limituje právě z výše uvedených důvodů takovým způsobem, že se případné nároky věřitele promlčují, kdy běh této promlčecí lhůty počíná plynout okamžikem, kdy věřitel mohl uplatnit svůj nárok u soudu. Žalovaná je toho názoru, že pokud by odvolací soud dovodil, že nároky žalobce nejsou nikterak dotčeny vznesenou námitkou promlčení, pak takový závěr by byl v kontextu celého případu zjevně nespravedlivý a v rozporu s právní úpravou.

6. Žalovaná pak nesporuje, že ohledně každé jedné platby provedené žalobkyní žalované běží samostatná promlčecí lhůta. Naopak však existuje relativně nová judikatura Nejvyššího soudu, sp. zn. 32 Cdo 3538/2019, která dovozuje pravý opak, tedy to, že se takové bezdůvodné obohacení i nadále řídí předpisem platným a účinným před účinností z. č. 89/2012 Sb., když konstatuje, že „*Výkladem ustanovení § 3028 o. z. se Nejvyšší soud zabýval v usnesení ze dne 5. 12. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1948/2018, v němž vysvětlil, že podle ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. se právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jež se netýkají práv osobních, rodinných a věcných, jakož i práva a povinnosti z nich vzešlé řídí dosavadními právními předpisy. Právy a povinnostmi vzniklými z právního vztahu se rozumí též nároky z bezdůvodného obohacení vyvolaného plněním na základě neplatné smlouvy uzavřené do 31. 12. 2013.* Vzhledem k tomu, že na řešený případ není možné aplikovat nový občanský zákoník účinný od 1. 1. 2014, je potřeba zabývat se otázkou, zda se při stanovení délky běhu promlčecí lhůty řídit zákonem č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „ObchZ“), nebo zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „OZ“). Ve všech případech, kdy se Nejvyšší

soud zabýval otázkou, jakou právní úpravou se má řídit bezdůvodné obohacení vzniklé v důsledku neplatnosti smlouvy, dospěl k závěru, že se na tyto vztahy použije výhradně ObchZ, tedy s promlčecí subjektivní čtyřletou lhůtou. Všechny tyto judikáty však mají společné – což je pro tento spor zásadní – že jde vždy o vztahy mezi podnikateli, kdy tedy i po odpadnutí právního důvodu (neplatnost úvěrové smlouvy), je zachována právní úprava, tedy i v těchto případech jsou vztahy mezi podnikateli řešeny v rámci ObchZ (zcela v souladu s § 261 odst. 1 ObchZ). Jiná situace však nastává tehdy, pakliže je druhou smluvní stranou spotřebitel – tak jako tomu bylo i při uzavření úvěrové smlouvy ze strany právních předchůdců žalobce v tomto případě. V daném případě byla prohlášena absolutní neplatnost smlouvy, tedy neplatnost je dána od počátku a na smlouvu se hledí, jakoby nebyla, čímž mezi podnikatelem a spotřebitelem (žalovaným a právními předchůdci žalobce) vznikl výhradně závazek z jiného právního důvodu (než je úvěrová smlouva), který však již nemůže být podřazen ObchZ (jako je tomu v případě platné úvěrové smlouvy, nebo v případě závazků mezi podnikateli), ale zákoníku občanskému, když tím, že se o úvěrovou smlouvu mezi účastníky právního vztahu *ex tunc* nikdy nejednalo odpadá jediné „pojítko" mezi právním vztahem účastníků a ObchZ, čímž v souladu s ust. § 1 odst. 2 ObchZ *a contrario* nezbývá, než od počátku právní vztah mezi jeho původními účastníky posuzovat subsidiární (obecnou) právní normou, tedy OZ. OZ pak stanovuje objektivní promlčecí dobu tříletou, běžící ode dne, kdy mohlo být právo poprvé uplatněno, a subjektivní promlčecí dobu právo na vydání bezdůvodného obohacení dvouletou. V případě, kdy právní předchůdci žalobkyně, jako žadatelé o úvěr, tvrdí po celou dobu nepřiměřenost podmínek, nezpůsobilost exekučního titulu, nedostatečné posouzení úvěruschopnosti ze strany právního předchůdce žalované, jako poskytovatele úvěru, a dožadují se prostřednictvím svého advokáta vydání bezdůvodného obohacení, počíná ve vztahu k těmto právním předchůdcům žalobkyně i k žalobkyni samotném, běžet subjektivní promlčecí lhůta ode dne, kdy mohli poprvé svůj nárok uplatnit u soudu, tj. v okamžiku, kdy došlo k přeplacení finanční částky poskytnuté na základě neplatné úvěrové smlouvy. V závěru tedy žalovaná uvádí, že vzhledem k tomu, že pro každou provedenou dílčí platbu na smlouvu běží samostatná promlčecí subjektivní dvouletá lhůta a žalobní návrh byl podán dne 26. 4. 2022, jsou promlčeny veškeré platby provedené do dne 26. 4. 2020, tj. žalobkyní uplatněný nárok není efektivně soudně vymahatelný v žádné jeho části. Ohledně požadovaného úroku z prodlení 8,25 % p. a. běžícího z žalované částky platí, že je-li promlčena pohledávka, je zároveň s ní promlčeno i její příslušenství (příp. jeho část). Dále žalovaná namítala, že ve vztahu k datu 11. 5. 2011, po kterém byla rozhodčí žaloba podána a exekuce vedena, by toto mělo být sankcionováno nejen ve vztahu k věřiteli, ale i ve vztahu k dlužníku, neboť je nespravedlivé, aby po věřiteli byla požadována znalost judikatury a tento byl trestán nestavěním promlčecí lhůty, přičemž dlužník by tak činit nemusel. Uvedené by mělo platit pro oba stejně. Podle žalobkyně je tedy nárok, co se týká vymoženého plnění staršího 4 roky před podáním žaloby, promlčen tak, jak argumentuje po celou dobu řízení, a tak jak rozhodl okresní soud.

7. Na uvedené žalobkyně reagovala podáním ze dne 29. 3. 2023, v němž vzala výslovně odvolání do výroku II. napadeného rozsudku zpět. Dále uvedla, že promlčecí lhůta k vydání bezdůvodného obohacení nemohla po dobu exekuce z povahy věci běžet. Pokud soud prvního stupně spolu s žalovanou tvrdí, že právní předchůdci žalobkyně mohli žádat každé jednotlivé plnění v podstatě ihned po jeho zaplacení (a že tím pádem od tohoto okamžiku běžela promlčecí lhůta), pak tyto závěry nelze přijmout. Právní předchůdci žalobkyně jako povinní v exekučním řízení neměli svobodně na výběr, zda budou exekutorovi platit, či nikoliv. Byť čistě teoreticky mohli právní předchůdci žalobkyně každé jednotlivé plnění (zde žalobkyně odhlíží od skutečnosti, že toto právní předchůdci žalobkyně pochopitelně nevěděli, ani vědět nemohli) prostřednictvím žaloby na vydání bezdůvodného obohacení po žalované požadovat, tak i kdyby jim soud vyhověl, exekutor by takové plnění okamžitě postihl exekučním příkazem k přikázání jiné pohledávky a tyto prostředky by okamžitě vrátil žalované. Bez toho, aby byla exekuce zastavena, by tak vznikl začarovaný kruh, kdy by peníze tam a zpátky kolovaly mezi právními předchůdci žalobkyně a žalovanou. Je pak zcela nelogické, aby v takové patové situaci běžela promlčecí lhůta. Proto je v každém případě potřeba

uzavřít, že promlčecí lhůta k vydání bezdůvodného obohacení začala běžet od právní moci rozhodnutí, kterým se daná exekuce končí. Žalovaná navíc uplatnila námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy. V dané věci je zcela nepochybné, že žalovaná je dlouholetým profesionálem v oblasti poskytování úvěrů. Co se týče soudem zjištěného důvodu neplatnosti předmětné úvěrové smlouvy, tj. pro rozpor s dobrými mravy, ten lze přičítat výhradně žalované, neboť ve své pozici si měla být dopředu vědoma, jaká výše úrokové sazby je ještě považována za přiměřenou, stejně jako dalších okolností, které v předmětné smlouvě dobrým mravům odporují. Judikatura týkající se přiměřené výše úrokové sazby je sjednocena již od roku 2004, dále pak judikatura ohledně rozporu úvěrové smlouvy s dobrými mravy a nutnosti zastavení exekuce od roku 2012 (I. ÚS 199/11, III. ÚS 4084/12). Je zjevné, že žalovaná o nemravnosti jí nastavovaných úroků (a tedy o neplatnosti předmětné smlouvy) v okamžiku jejího uzavírání musela, nebo alespoň měla a mohla, vědět. Neplatnost smlouvy tak byla způsobena žalovanou. Výše uvedené znamená, že exekuce vedené žalovanou bývají ze strany soudů napříč republikou zastavovány, s čímž je pak spojena skutečnost, že s důvody zastavení je žalovaná opakovaně seznamována. I přes to pak žalovaná nečiní aktivní kroky k tomu, aby i ve zbytku řízení, která dosud ještě zastavena nebyla, byla situace uvedena do souladu s právní úpravou a judikaturou. Rovněž v předmětném řízení vedeném proti právním předchůdcům žalobkyně žalovaná, ačkoliv věděla o neoprávněnosti exekuce, k jejímu zastavení nepodnikla aktivní kroky. Návrh žalované na zastavení předmětné exekuce pak žalobkyně považuje za zcela účelový, když k tomuto došlo vzápětí po tom, co se žalovaná dozvěděla o skutečnosti, že právní předchůdci žalobkyně se nechali právně zastoupit. Je tedy nepřijatelné, aby po zvážení shora uvedeného bylo vyhověno námitce promlčení ze strany žalované, když uplatnění takové námitky je projev zneužití tohoto práva na úkor žalobkyně (jejích právních předchůdců), která marné uplynutí promlčecí lhůty nikterak nezavinila. Nepřiznání nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí lhůty by pak bylo nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jí uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnila (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16.04.2015, sp. zn. 21 Cdo 1897/2014). Argumentaci žalované ohledně shodného metru k oběma stranám ve vztahu k datu 11. 5. 2011, po kterém byla rozhodčí žaloba podána a exekuce vedena, nelze akceptovat, neboť se jednalo o vztah podnikatel spotřebitel, rozhodčí doložku vtělila do úvěrové smlouvy právě žalovaná jako podnikatel, byla to žalovaná, kdo první právo v tomto smyslu zneužil a dále v tom pokračoval.

8. Krajský soud při konstatování, že odvolání je přípustné (po částečném zpětvzetí odvolání do výroku II. rozsudku okresního soudu), včasné a podané oprávněnou osobou, přezkoumal rozsudek okresního soudu v celém rozsahu, a to včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je důvodné.

9. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně se návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu podaným u okresního soudu dne 26. 4. 2022 domáhala zaplacení částky 697.522,31 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 697.522,31 Kč od 28. 10. 2020 do zaplacení, a to s argumentací, že žalobkyně dne 30. 8. 2021 uzavřela s původními věřiteli Janou V. a Martinem V. smlouvu o postoupení pohledávky za žalovanou, kde předmětem této smlouvy byla pohledávka ve výši 1.107.522,31 Kč z titulu bezdůvodného obohacení v podobě vymoženého, ale nevráceného plnění z exekuce vedené u soudní exekutorky Mgr. Ing. Moniky Michlové, se sídlem Štefánikova 1977/9, Nový Jičín, kdy okamžikem uzavření smlouvy o postoupení pohledávky tak žalobkyně vstoupila na místo věřitele místo postupitelů. Proti postupitelům byla soudním exekutorem vedena exekuce pod sp. zn. 163 EX 1175/12, která byla posléze zastavena. Předmětná exekuce, která byla proti postupitelům vedena, byla vedena protiprávně, resp. nikdy neměla probíhat, kdy zde neexistoval vykonatelný exekuční titul, neboť rozhodčí nález, na základě kterého byla exekuce zahájena, byl vydán rozhodcem, který z důvodu neplatné rozhodčí doložky neměl o věci pravomoc rozhodnout. Žalobkyně po žalované požadovala bezdůvodné obohacení, neboť již smlouva o úvěru č. 2511000084 uzavřená mezi postupiteli a žalovanou dne 22. 6. 2011 byla absolutně neplatná pro nedostatečné ověření úvěruschopnosti ze strany žalované. Žalobkyně

pak podrobně rozebírala ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění dne 24. 2. 2013, a dovozovala, že žalovaná řádně úvěruschopnost nezkoumala, a tudíž je smlouva neplatná. Veškeré plnění, které bylo nad rámec samotné jistiny předmětného úvěru, tedy 410.000 Kč, z postupitelů vymoženo, je plněním bez právního důvodu, a tudíž se žalobkyně domáhala vůči žalované zaplacení částky 697.522,31 Kč, což představovalo rozdíl celkové vymožené částky a jistiny. V daném případě bylo plnění ze strany žalované vymáháno jednak na podkladě nezákonného rozhodnutí (nezpůsobilý rozhodčí nález), jednak zde tento nárok nebyl dán ani v hmotněprávní rovině (neplatná úvěrová smlouva). Ve výsledku tak bylo na postupitelích vymoženo plnění na zcela neoprávněném základě a neoprávněným způsobem. Žalobkyně dovozovala, že promlčecí lhůta pro vydání takovéhoto bezdůvodného obohacení běží od okamžiku, kdy bylo zrušeno rozhodnutí, které toto plnění přiznávalo. Jestliže rozhodčí nález zrušen nikdy nebyl, pak je potřeba za tento okamžik podpůrně chápat okamžik právní moci zastavení exekučního řízení, které bylo na základě takovéhoto rozhodčího nálezu zahájeno a které bylo následně zastaveno. Tento okamžik nastal dne 26. 2. 2020. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby, kdy primárně dovozovala, že dostála svojí zákonné povinnosti zkoumat bonitu žadatelů o úvěr tak, že z výsledku zjištění žalované bylo zřejmé, že tito budou schopni úvěr splácet, a tedy není důvod k prohlášení smlouvy za absolutně neplatnou v důsledku porušení povinnosti poskytovatele úvěru. Na základě toho žalovaná navrhla, aby žalobu soud v celém rozsahu zamítl, in eventum dospěl-li by soud k závěru ohledně posouzení bonity odlišenému od žalované, vzhledem k promlčení většinového nároku žalobkyně žalovaná navrhla zamítnutí žaloby v rozsahu promlčené části, tj. 542.398,31 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 542.398,31 Kč od 28. 10. 2020 do zaplacení. Žalovaná obsáhle argumentovala ke splnění povinnosti zkoumat úvěruschopnost předchůdců žalobkyně a současně pak vznesla námitku promlčení, a to s argumentací, že pro každou provedenou dílčí platbu na smlouvu běží samostatná promlčecí čtyřletá lhůta a žalobní návrh byl podán dne 26. 4. 2022, námitka promlčení se tak nevztahuje pouze na platby provedené po 26. 4. 2018. Okresní soud pak provedl ve věc dokazování, kdy provedl k důkazu listiny a vyslechl svědky Martina V. a Janu V. – dlužníky z úvěrové smlouvy, předchůdce žalobkyně. Na to vydal dne 5. 10. 2022 napadený rozsudek. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Ostravě-pobočka v Olomouci rozhodl tak, že odvolací řízení se ve vztahu k odvolání žalobkyně do výroku II. rozsudku okresního soudu zastavuje (výrok I.), že rozsudek okresního soudu se ve výroku I. potvrzuje (výrok II.), že rozsudek okresního soudu se ve výroku III. mění tak, že „Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení před soudem prvého stupně částku 32.136,60 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované.“ (výrok III.) a že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 22.800 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalované (výrok IV.). Odvolací soud dospěl k závěru, že předmětná smlouva o úvěru není neplatná ani z důvodu řádného neprověření úvěruschopnosti dlužníků ani z důvodu rozporu s dobrými mravy pro nepřiměřeně vysokou úrokovou sazbu, že byli předchůdci žalobkyně povinni se touto smlouvou řídit a nároky z této smlouvy plynoucí na úhradu jistiny, smluvních úroků, případných úroku z prodlení a smluvních pokut za prodlení s úhradou jednotlivých splátek jsou zcela po právu. Na straně žalované tak nemohlo vzniknout bezdůvodné obohacení, pokud byly tyto nároky v rámci předmětné exekuce vymoženy, ač byla tato zastavena, neboť rozhodčí nález, představující exekuční titul, byl vydán rozhodcem, který k tomuto neměl pravomoc. Zrušením rozhodnutí, podle něhož bylo plněno, dochází k bezdůvodnému obohacení jen v případě, že právní důvod tohoto plnění nespočíval v hmotném právu, tedy že podle hmotného práva zde povinnost neexistovala, což není projednávaný případ, neboť hmotněprávním podkladem pro vymožené částky byla platná ujednání ve smlouvě o úvěru ze dne 22. 6. 2011. Spočíval-li právní důvod plnění v hmotném právu, pak trvá i v případě zrušení pravomocného a vykonatelného rozsudku, který ho deklaroval, a poskytnuté plnění bylo od počátku i nadále podloženo právním důvodem; nemůže proto být posuzováno jako bezdůvodné obohacení vzniklé plněním z právního důvodu, který odpadl (shodně např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 5. 2009 sp. zn. 30 Cdo 3810/2007, rozhodnutí

Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2014, sp. zn. 31 Cdo 3309/2011, dostupné na www. nsoud.cz.). Žalobkyně od počátku stavěla svá skutková tvrzení na tom, že předmětná úvěrová smlouva je neplatná pro nedostatečné prověření úvěruschopnosti dlužníků, potažmo pro nepřiměřeně vysoký úrok, a tudíž vše, co bylo vymoženo nad rámec poskytnuté jistiny 410.000 Kč, je bezdůvodným obohacením. Jinou argumentaci v žalobě ani v průběhu řízení k neoprávněnosti nároku žalované na vymoženou částku netvrdila ani neprokazovala. S ohledem na výše uvedené, kdy pro vymožení dlužné částky nad rámec částky poskytnuté jistiny 410.000 Kč existoval hmotněprávní podklad, není tato částka bezdůvodným obohacením, bezpochyby i s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně sama uvedla, že se nákladů exekuce, které nebyly ve vymožené částce zahrnuty ve výši 123.256,67 Kč a představují bezdůvodné obohacení, domáhá v jiném řízení vedeném u Okresního soudu v Novém Jičíně. S ohledem na to, že na straně žalované žádné bezdůvodné obohacení nevzniklo, bylo tedy nadbytečné se zabývat tím, zda by nárok žalobkyně na jeho vydání byl promlčen a v jakém rozsahu.

10. Následně bylo žalobkyní podáno dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, které bylo usnesením ze dne 22. 11. 2023, č. j. 33 Cdo 2365/2023-225 odmítnuto, kdy dovolací soud shledal rozhodnutí odvolacího soudu správné s tím, že se tento neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe ve smyslu posouzení platnosti dané úvěrové smlouvy. Dále se zabýval dovolací námitkou žalobkyně , že nárok žalované je promlčen ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2019 sp. zn. I. ÚS 1091/19, kdy podání rozhodčí žaloby po datu 11. 5. 2011, kdy bylo vydáno sjednocující usnesení Nejvyššího soudu ohledně neplatnosti rozhodčích doložek bez přímého označení rozhodce, jako tomu bylo v tomto případě, je zneužitím práva a s takovýmto postupem nemůže být spjato stavení promlčecích lhůt nejen v rozhodčím řízení, ale ani v navazujícím vykonávacím řízení založeném na neplatném rozhodčím nálezu. Vymožení promlčené pohledávky tak představuje bezdůvodné obohacení, které žalobkyně žádá vydat. K tomuto Nejvyšší soud uvedl bez dalšího, že se jedná o názor nesprávný, jelikož okamžikem promlčení se nárok mění na naturální obligaci a plnění naturální obligace nezaloží bezdůvodné obohacení bez ohledu na vůli toho, kdo plnil. Za situace, kdy odvolací soud dospěl k závěru, že úvěrová smlouva je platná (hmotněprávní nárok existoval) nebylo pro něj z hlediska právního posouzení významné zkoumat, zda nárok byl nebo nebyl promlčen, protože ani v jenom případě by žalobkyni nevznikl nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně ústavní stížnost, kdy Ústavní soud ČR nálezem ze dne 17. 4. 2024, č. j. IV. ÚS 332/24, konstatoval, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 22. 11. 2023, č. j. 33 Cdo 2365/2023-22, bylo porušeno právo stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a toto usnesení zrušil, ve zbytku pak ústavní stížnost odmítl. Ústavní soud konstatoval, že Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí zcela pominul svou dosavadní judikaturu týkající se bezdůvodného obohacení v případě nedobrovolného plnění promlčeného dluhu a s touto judikaturou se vůbec nevypořádal, jeho rozhodnutí nenaplňuje požadavky na řádné odůvodnění rozhodnutí, a takové je proto nepřesvědčivé a nepředvídatelné. Na to Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 25. 3. 2025, č. j. 33 Cdo 1221/2024-25, rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 6. 4. 2023, č. j. 75 Co 430/2022-188, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dovolací soud uvedl, že původní usnesení Nejvyššího soudu zrušil Ústavní soud nálezem ze dne 17. 4. 2025, sp. zn. IV. ÚS 332/24, neboť dospěl k závěru, že jím bylo porušeno právo žalobkyně (stěžovatelky) na přístup k soudu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, uzavřel-li Nejvyšší soud, že výtka stěžovatelky, že se odvolací soud nevypořádal s její námitkou promlčení pohledávky z úvěrové smlouvy, není způsobilá založit přípustnost dovolání. Připomněl, že dovolací soud mimo jiné dovodil, že ani v případě, že by dlužníci plnili po promlčení pohledávky, nevznikl by žalobkyni nárok na plnění z bezdůvodného obohacení, protože by se původní hmotněprávní nárok přetavil v naturální obligaci, a nepřikládal význam skutečnosti, že bylo plněno, na základě exekučního titulu. Ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2021, sp. zn. IV. ÚS 2957/20, měl Nejvyšší soud předpokládat, že byť se odvolací soud s námitkou promlčení pohledávky fakticky nezabýval (resp. uzavřel, že její vypořádání není s ohledem na ostatní právní závěry pro věc významné), vypořádal ji ve vztahu k

účastníkovi negativně. Ústavní soud upozornil na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2022, č. j. 30 Cdo 3514/2021, že bezdůvodné obohacení vzniká i v případě, že dlužník plnil svému věřiteli promlčený dluh nedobrovolně pod tíhou pravomocného a vykonatelného rozhodnutí soudu, které bylo následně zrušeno, s nímž se dovolací soud v nyní projednávané věci řádně nevypořádal, ačkoli motivace k plnění promlčeného dluhu nevycházela z nitra dlužníka, ale byla představována externím faktorem (svého času pravomocným a vykonatelným soudním rozhodnutím). Ústavní soud zdůraznil, že mu hodnocení uvedených okolností nepřísluší, neboť by zasahoval do pravomoci obecných soudů a současně připomněl, že poskytnutí ochrany ústavně zaručenému právu nemůže nikterak předjímat rozhodnutí ve znovu otevřeném soudním sporu o nároku žalobkyně na zaplacení bezdůvodného obohacení. Nejvyšší soud je při opětovném posouzení dovolání stěžovatelky zavázán právními závěry vyslovenými Ústavním soudem v citovaném nálezu. Odvolací soud se pak nezabýval námitkou promlčení pohledávky, neboť uzavřel, že její posouzení není s ohledem na ostatní jím učiněné skutkové a právní závěry pro věc významné. Odvolací soud se dle dovolacího odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího a Ústavního soudu, uzavřel-li, že podání rozhodčí žaloby na základě neplatné rozhodčí doložky po datu 11. 5. 2011 (samotná smlouva o úvěru obsahující rozhodčí doložku byla ze dne 22. 6. 2011) není zneužitím práva a věřitel nemusel již v době podání rozhodčí žaloby mít vědomost o tom, že rozhodčí nález nemá právní účinky, a není tedy způsobilým exekučním titulem. Sjednocující usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, dovodilo neplatnost rozhodčích doložek bez přímého označení rozhodce. Navazující nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 6. 2019, sp. zn. II. ÚS 996/18, a ze dne 17. 6. 2019, sp. zn. I. ÚS 1091/19, považují za neústavní postup poskytovatelů úvěrů, kteří podali rozhodčí žalobu vědomě po datu 11. 5. 2011. Tak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě, přičemž sankcí za právo zneužívající postup je nestavění promlčecích lhůt v rozhodčím řízení ani v případném navazujícím vykonávacím (exekučním) řízení založeném na (neplatném) rozhodčím nálezu. Zohlednění uvedené rozhodovací praxe má zásadní vliv na posouzení otázky promlčení nároku z úvěrové smlouvy, oprávněnosti vymoženého plnění, potažmo na posouzení vzniku nároku na bezdůvodné obohacení na straně žalobkyně. Pokud byla v exekučním řízení vymáhána již promlčená pohledávka, kterou žalobkyně plnila v rámci exekučního řízení nedobrovolně, přičemž exekuční titul (rozhodčí nález), na jehož základě bylo plněno, následně odpadl, vzniklo žalobkyni vůči žalované právo na vydání bezdůvodného obohacení. K okamžiku vzniku nároku na vydání bezdůvodného obohacení se Nejvyšší soud vyjadřoval již v rozsudku ze dne 26. 10. 2023, č. j. 33 Cdo 1124/2023-154, a to sice, že k jeho vzniku dochází k okamžiku pravomocného zastavení exekučního řízení. Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2, věta první, o. s. ř.). V novém rozhodnutí ve věci se odvolací soud bude zabývat otázkou promlčení pohledávky a navazující otázkou vzniku bezdůvodného obohacení na straně žalované, a to v intencích závazného právního názoru uvedeného v nálezu Ústavního soudu ze10. 1. 2023, sp. zn. III. ÚS 1190/22 (§ 243g odst. 1, věta první, § 226 odst. 1 o. s. ř.) a při zohlednění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2022, č. j. 30 Cdo 3514/2021.

11. Předně krajský soud konstatuje, že považuje za správná skutková zjištění okresního soudu učiněná z jednotlivých provedených důkazů a jeho závěr o skutkovém stavu věci. Uvedená zjištění a závěr o skutkovém stavu krajský soud přejímá a pro stručnost na tento zcela odkazuje s tím, že pouze stručně doplňuje závěr o skutkovém stavu v tom směru, že dle smlouvy o úvěru č. 2511000084 ze dne 22. 6. 2011 doba trvání spotřebitelského úvěru činila 72 měsíců. Dále pak ze systému časových řad ARAD České národní banky krajský soud zjistil a uzavírá, že obvyklá výše úrokové sazby u úvěrů na spotřebu činila v období červen 2011 13,7 % ročně.

12. Co se pak týká právního hodnocení věci, krajský soud (vyjma posouzení otázky promlčení) trvá na svých závěrech uvedených v původním zrušeném rozhodnutí ze dne 6. 4. 2023 ve smyslu toho, že předmětnou úvěrovou smlouvu považuje za platně uzavřenou. Tuto neshledává neplatnou ani

z důvodu nedostatečného prověřování úvěruschopnosti dlužníků ani z důvodů jiných, kdy v tomto směru nesdílí protichůdný právní názor ani dovolací soud. Pokud jde o zkoumání úvěruschopnosti dlužníků, opět zde krajský soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku okresního soudu, který se s touto problematikou vypořádal vyčerpávajícím způsobem. I krajský soud je toho názoru, že za situace, kdy zákonná úprava, která ukládala poskytovateli úvěru tuto povinnost, byla účinná jen velmi krátce, nebylo možno klást na poskytovatele úroků neúměrně vysoké nároky, přičemž žalovaná na „tehdejší poměry" věnovala zkoumaní úvěruschopnosti dlužníků dostatečnou pozornost a své povinnosti dostála, jak správně uvedl okresní soud. Z tohoto důvodu tedy není úvěrová smlouva neplatná. Pokud pak okresní soud shledal předmětnou úvěrovou smlouvu neplatnou pro rozpor s dobrými mravy, pak krajský soud tento názor nesdílí, jak již uvedl ve svém původním rozhodnutí. Dle krajského soudu nelze při tvrzeném rozporu výše úrokové sazby s dobrými mravy argumentovat navíc i ujednanými smluvními pokutami ve smlouvě, které s výší úroku nemají jakoukoli souvislost, kdy smluvní úrok je jakousi odměnou věřitele za poskytnutý úvěr, a naopak smluvní pokuta sankcí pro dlužníka za porušení smluvních povinností z úvěrové smlouvy, především za řádné nesplácení úvěru. Lze pak přisvědčit argumentaci okresního soudu, že do smluvního úroku je nutno zahrnout i ujednané poplatky 147.600 Kč jako „úplata za poskytnutí úvěru" a 17.000 Kč jako „poplatek za uzavření smlouvy", když za takového poplatky není ze strany žalované poskytováno žádné protiplnění a fakticky se rovněž jedná o „odměnu" za samotné poskytnutí úvěru, tj. v podstatě o skrytý úrok. Po odečtení poskytnuté jistiny 410.000 Kč z celkové dlužné částky, kterou měli dlužníci dle smlouvy zaplatit ve výši 968.200 Kč, tak představuje celkový úrok částku 558.200 Kč. Pokud pak jistina představuje 100 %, tak částka 558.200 Kč činí 136 %, avšak na dobu 72 měsíců, na kterou byl úvěr poskytnut. Pokud pak úrok na dobu 72 měsíců činí 136 %, tak na dobu 12 měsíců, tj. ročně činí 22,6 %. S ohledem na to, že roková sazba požadovaná bankami za spotřebitelský úvěr v červnu 2011 činila průměrně 13,77 %, nejedná se tudíž v případě ujednané úrokové sazby ani o dvojnásobek, a nemůže tedy takováto ujednaná úroková sazba být v rozporu s dobrými mravy a mít za následek neplatnost úvěrové smlouvy.

13. Krajský soud pak své původní rozhodnutí postavil dále na právním závěru, že vzhledem k tomu, že předmětná smlouva o úvěru není neplatná, byli předchůdci žalobkyně povinni se touto smlouvou řídit a nároky z této smlouvy plynoucí na úhradu jistiny, smluvních úroků, případných úroku z prodlení a smluvních pokut za prodlení s úhradou jednotlivých splátek jsou zcela po právu. Na straně žalované tak nemohlo vzniknout bezdůvodné obohacení, pokud byly tyto nároky v rámci předmětné exekuce vymoženy, ač byla tato zastavena, neboť rozhodčí nález, představující exekuční titul, byl vydán rozhodcem, který k tomuto neměl pravomoc. Zrušením rozhodnutí, podle nějž bylo plněno, dochází k bezdůvodnému obohacení jen v případě, že právní důvod tohoto plnění nespočíval v hmotném právu, tedy že podle hmotného práva zde povinnost neexistovala, což není projednávaný případ, neboť hmotněprávním podkladem pro vymožené částky byla platná ujednání ve smlouvě o úvěru ze dne 22. 6. 2011. Spočíval-li právní důvod plnění v hmotném právu, pak trvá i v případě zrušení pravomocného a vykonatelného rozsudku, který ho deklaroval, a poskytnuté plnění bylo od počátku i nadále podloženo právním důvodem; nemůže proto být posuzováno jako bezdůvodné obohacení vzniklé plněním z právního důvodu, který odpadl (shodně např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 5. 2009 sp. zn. 30 Cdo 3810/2007, rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2014, sp. zn. 31 Cdo 3309/2011, dostupné na www. nsoud.cz.). Tento konečný závěr by však platil pouze v případě, že by byl vyloučen vznik bezdůvodného obohacení na straně žalované z jiného důvodu.

14. Žalobkyně od počátku stavěla svá skutková tvrzení na tom, že předmětná úvěrová smlouva je neplatná pro nedostatečné prověření úvěruschopnosti dlužníků, potažmo pro nepřiměřeně vysoký úrok, a tudíž vše, co bylo vymoženo nad rámec poskytnuté jistiny 410.000 Kč, je bezdůvodným obohacením a toto požaduje vydat. V průběhu odvolacího řízení pak žalobkyně dále namítala, že i přesto, že nepožaduje vrácení jistiny a části úroku z prodlení, jsou ve světle názoru Ústavního

soudu jakékoli nároky žalované z úvěrové smlouvy promlčeny vzhledem k tomu, že žalovaná uplatnila rozhodčí doložku po rozhodném datu 11. 5. 2011, kdy dle judikatury Ústavního soudu uplatněný nárok na základě neplatné rozhodčí doložky po tomto datu nemá za následek stavění promlčecí lhůty v rozhodčím řízení ani v řízení exekučním, je tedy celý nárok žalované, i z titulu bezdůvodného obohacení, který ovšem nikdy neuplatňovala, promlčen.

15. Dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího a Ústavního soudu a jsa vázán závazným právním názorem dovolacího soudu pak krajský soud shodně konstatuje, že podala-li žalovaná rozhodčí žalobu na základě neplatné rozhodčí doložky po datu 11. 5. 2011 (smlouva o úvěru obsahující rozhodčí doložku byla uzavřena dne 22. 6. 2011) je uvedený postup zneužitím práva ze strany žalované, neboť tato musela mít již v době podání rozhodčí žaloby povědomost o tom, že rozhodčí nález nemá právní účinky, a nemůže tedy být ani způsobilým exekučním titulem, kdy neplatnost rozhodčích doložek bez přímého označení rozhodce jednoznačně konstatovalo sjednocující usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 1945/2010. Navazující nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 6. 2019, sp. zn. II. ÚS 996/18, a ze dne 17. 6. 2019, sp. zn. I. ÚS 1091/19, pak shledaly neústavním postup poskytovatelů úvěrů, kteří podali rozhodčí žalobu vědomě po datu 11. 5. 2011, což se stalo i v tomto případě. Sankcí za právo zneužívající postup je pak dle Ústavního soudu nestavění promlčecích lhůt v rozhodčím řízení ani v případném navazujícím vykonávacím (exekučním) řízení založeném na (neplatném) rozhodčím nálezu. Zohlednění uvedené rozhodovací praxe má zásadní vliv na posouzení otázky promlčení nároku z úvěrové smlouvy, oprávněnosti vymoženého plnění, potažmo na posouzení vzniku nároku na bezdůvodné obohacení na straně žalobkyně, přičemž žalobkyně námitku promlčení v průběhu odvolacího řízení uplatnila. Nároky žalované z úvěrové smlouvy v podobě předčasně zesplatněných závazků a smluvních pokut vznikly již v roce 2011, přičemž rozhodčí nález by vydán v lednu 2012, jinou formou než rozhodčí žalobou žalovaná svůj nárok (u soudu) neuplatnila, ač byla dle jejího tvrzení actio nata již v srpnu 2011. Nároky žalované z úvěrové smlouvy se tedy zcela promlčely, neboť právo nebylo vykonáno v promlčecí době, a to doposud. Pokud pak byla v předmětném exekučním řízení vymáhána pohledávka, která se promlčela a kterou žalobkyně plnila v rámci exekučního řízení nedobrovolně, kdy exekuční titul (rozhodčí nález), na jehož základě bylo plněno, následně odpadl, vzniklo žalobkyni vůči žalované právo na vydání bezdůvodného obohacení. Žalovaná, ač věděla, že předmětná exekuce je vedena protiprávně, a toto povědomí měla a mohla mít od data 11. 5. 2011, přesto nechala exekuci běžet až do roku 2020, takové zjevné zneužití práva pak nemůže požívat právní ochrany (§ 8 NOZ), kdy nikdo nemá těžit z protiprávního stavu, který sám vyvolal nebo na kterým má kontrolu (§ 6 odst. 2 NOZ).Pokud pak žalovaná namítala, že by mělo být oběma stranám co do znalosti judikatury měřeno stejným metrem, a nárok žalobkyně by měl být tedy s ohledem na nestavění promlčecí lhůty ve světle shora uváděného nálezu Ústavního soudu také promlčen, krajský soud tento názor nesdílí, neboť v tomto směru Nejvyšším ani Ústavním soudem judikováno nebylo. Za podání rozhodčí žaloby na základě neplatné rozhodčí doložky po datu 11. 5. 2011 má být sankcionován nestavěním promlčecí lhůty právě věřitel, který takovou žalobu podá, nikoli ten, proto němuž žaloba směřuje, kdy Ústavní soud shledal jako zneužití práva právě podání takové rozhodčí žaloby a následně vedení exekučního řízení na základě neplatného rozhodčího nálezu.

16. Běh promlčecí lhůty k uplatnění požadavku žalobkyně na vrácení bezdůvodného obohacení pak dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu počíná až právní mocí rozhodnutí o zastavení exekuce (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2023, sp. zn. 33 Cdo 1124/2023, ze dne 29. 2. 2024 sp. zn. 33 Cdo 501/2023). I když exekuce byla od počátku vedena na základě nezpůsobilého exekučního titulu, jímž byl rozhodčí nález, v době, kdy exekuce probíhala, nemohla žalobkyně (její předchůdci) uplatnit požadavek na vrácení vymoženého plnění s tvrzením, že se jedná o bezdůvodné obohacení, neboť to, že je částka vymožená nad rámec toho, co žalované náleží, bezdůvodným obohacením, bylo postaveno najisto až zastavením exekuce, jak opakovaně konstatoval Nejvyšší soud a krajský soud nemá důvod se od tohoto názoru odchylovat. Promlčecí

lhůta je pak v rozhodnutích Nejvyššího soudu (viz shora uváděné) posuzována dle ust. § 609, § 610, § 619, § 621 a § 629 občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014. K zastavení exekučního řízení došlo dne 26. 2. 2020, žaloba pak byla žalobkyní podána dne 26. 4. 2022, nárok žalobkyně tedy jednoznačně promlčen není, kdy tříletá promlčecí lhůta ve smyslu § 629 odst. 1 NOZ do podání žaloby neuplynula.

17. Z výše uvedených důvodů krajský soud rozsudek okresního soudu ve výroku II. dle ustanovení § 220 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) změnil a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 545.368,31 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 545.368,31 Kč za dobu od 28. 10. 2020 do zaplacení ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, kdy splatnost příslušenství se odvíjí od výzvy žalobkyně a výše požadovaného úroku je v souladu se zákonnými ustanoveními. Výše přiznané částky pak odpovídá rozdílu celkově vymožené částky 1.107.522,31 Kč a částky 410.000 Kč, kterou žalobkyně nepožaduje, a částky již žalobkyni pravomocně v tomto sporu přiznané ve výši 152.154 Kč.

18. Pokud pak žalobkyně podala odvolání do výroku II. napadeného rozsudku, vzala toto své odvolání zčásti zpět v době, kdy o něm ještě nebylo rozhodnuto, proto bylo odvolací řízení dle ustanovení § 207 odst. 2 o. s. ř. v této části zastaveno.

19. S ohledem na změnu napadeného rozsudku bylo nutno opětovně rozhodnout o nákladech řízení před soudem prvého stupně, a to dle § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy žalobkyně byla ve sporu zcela úspěšná. Náklady řízení žalobkyně pak sestávaly z náhrady za zastoupení advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátní tarif (dále jen „AT“), tj. odměny za zastupování advokátem dle ust. § 7 bodu 6. § 11 za 8 úkonů právní služby po 11.100 Kč z punkta 697.522,31 Kč (příprava a převzetí zastoupení, předžalobní výzva, sepis žaloby, sepis podání ze dne 4. 7.2022, účast u jednání dne 27. 7. 2022, účast u výslechu u dožádaného soudu dne 2. 9. 2022, sepis podání ze dne 29. 9. 2022, účast u jednání dne 5. 10. 2022), náhradou hotových výdajů advokáta dle ust. § 13 odst. 1, 4 AT za 8 úkonů právní služby po 300 Kč, tj. celkem 2.400 Kč, dále z odměn za zastupování advokátem dle ust. § 7 bodu 6., § 11 za 1 úkon právní služby po 10.500 Kč z punkta 545.368,31 Kč - sepis dovolání plus náhrada hotových výdajů advokáta dle ust. § 13 odst. 1, 4 AT za 1 úkon právní služby po 450 Kč. V řízení dále vznikly cestovní výdaje za cestu z Frýdku-Místku do Olomouce a zpět (ujeto 180 km), a to na jednání dne 27. 7. 2022 při použití osobního automobilu značky Opel Combo Life RZ: 5SF1165 o kombinované spotřebě 5,3 l benzínu na 100 km, ceně paliva 44,50 Kč/l a náhradě za opotřebení vozidla 4,70 Kč/km dle vyhl. č. 511/2021 Sb. ve výši 1.270,53 Kč za cestu tam i zpět, dále cestovní výdaje za cestu z Frýdku-Místku do Olomouce a zpět (ujeto 180 km), a to na jednání dne 5.10.2022 při použití osobního automobilu značky Opel Combo Life RZ: 5SF1165 o kombinované spotřebě 5,3 l benzínu na 100 km, ceně paliva 44,50 Kč/l a náhradě za opotřebení vozidla 4,70 Kč/km dle vyhl. č. 511/2021 Sb. ve výši 1.270,53 Kč za cestu tam i zpět. Dále náleží právnímu zástupci náhrada za promeškaný čas ve výši 100 Kč za každou započatou půlhodinu při cestách ve dnech 27. 7. 2022 a 5. 10. 2022, kdy jedna cesta ze sídla právního zástupce do sídla soudu trvala 3 započatých půlhodin, tj. 12x 100 Kč, 1.200 Kč. Dále tvoří náklady řízení soudní poplatek z žaloby 27.902 Kč a z dovolání 14.000 Kč Celkem tedy účelně vynaložené náklady řízení žalobkyně před soudem prvého stupně činily částku 147.793 Kč.

20. O nákladech odvolacího řízení rozhodl krajský soud dle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobkyně byla v odvolacím řízení z procesního hlediska zcela úspěšná, neboť odvolání žalobkyně bylo vyhověno. Ač tato formálně vzala odvolání zčásti zpět, nelze to považovat za částečný neúspěch žalobkyně, kdy tato se nedopatřením odvolala do výroku II. rozsudku okresního soudu, kterým bylo žalobě zčásti vyhověno, jednalo se tedy spíše o písařské pochybení, nikoli o částečný neúspěch ve věci, který žalobkyně zhojila zpětvzetím odvolání v této části. Žalovaná tedy má povinnost uhradit žalobkyni plnou náhradu účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku 34.877 Kč, odměny za zastupování advokátem dle ustanovení § 7 bodu 6, § 11 AT ve výši 42.000 Kč (4x 10.500 Kč – sepis odvolání, sepis vyjádření ze dne 29. 3. 2023 a účast u jednání dne 30. 3. 2023 a dne 16. 9.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malá.

2025, dále z paušální náhrady hotových výdajů advokáta žalované ve výši 3x 300 Kč a 1x 450 dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 AT. V řízení dále vznikly cestovní výdaje za cestu z Frýdku-Místku do Olomouce a zpět (ujeto 180 km), a to na jednání dne 30. 3. 2023 při použití osobního automobilu značky Opel Combo Life RZ: 5SF1165 o kombinované spotřebě 5,3 l benzínu na 100 km, ceně paliva 41,20 Kč/l a náhradě za opotřebení vozidla 5,20 Kč/km dle vyhl. č. 467/2022, ve výši celkem 1.329,05 Kč za cestu tam i zpět, cestovní výdaje za cestu z Frýdku-Místku do Olomouce a zpět (ujeto 180 km), a to na jednání dne 16. 9. 2025 při použití osobního automobilu značky Opel Combo Life RZ: 5SF1165 o kombinované spotřebě 5,3 l benzínu na 100 km, ceně paliva 35,80 Kč/l a náhradě za opotřebení vozidla 5,80 Kč/km dle vyhl. č. 475/2024, celkem ve výši 1.385,53 Kč za cestu tam i zpět. Konečně náleží právnímu zástupci náhrada za promeškaný čas ve výši 100 Kč za každou započatou půlhodinu při cestě dne 30. 3. 2023; a 150,00 Kč za každou započatou půlhodinu při cestě dne 16. 9. 2025. Jedna cesta ze sídla právního zástupce do sídla soudu trvala 3 započatých půlhodin, tj. 6x 100 Kč a 6x 150 Kč, tj. 1.500 Kč. Celkem žalobkyni na nákladech odvolacího řízení náleží částka 82.441,58 Kč.

21. Náklady řízení před soudy obou stupňů tak činí částku 230.234,60 Kč. Místo plnění u náhrady nákladů před soudy obou stupňů odvolacího řízení určil krajský soud v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám advokáta žalobkyně s tím, že lhůtu k plnění určil třídenní v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř., když s ohledem na výši částky nákladů řízení neshledal důvody pro povolení delší lhůty plnění či povolení plnění ve splátkách.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je dovolání přípustné**, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Olomouci ve lhůtě **dvou měsíců** ode dne doručení tohoto rozsudku.

Samostatné dovolání jen proti výroku I. a III. přípustné není (ust. § 238 odst. 1 písm. e/, h/ o. s. ř.)

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, **může** se oprávněný domáhat svého práva exekucí, popř. výkonem rozhodnutí.

Olomouc 25. září 2025

Mgr. Pavel Telec v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malá.